

[Statsministeren.]

kommer på et eller andet tidspunkt, ikke hengiver sig til at forestille befolkningen, at man uden videre gennem en skattenedsættelse i den nuværende situation har råd til en forbrugsforøgelse. Det vil uundgåelig koste mere fremmed valuta. Nej, vi må fæste os ved andre ting, ved at give mulighed for, at vi på længere sigt kan øge produktiviteten, kan sætte industriens eksport i vejret. Der er peget på knaphed på kvalificeret arbejdskraft, og det er en af de ting, der er ved at blive nåleøjet for vore eksportvirksomheder. Vi kan prøve at fortsætte med at øge produktiviteten ved at inddrage de sidste arbejdsreserver i produktionen og hurtigst muligt lette den omskoling, omstilling og omflytning af arbejdskraft, som her er påkrævet.

Men i det hele taget har regeringen i denne samling længe været klar over, hvad vej man kunne gå. På længere sigt kan vi kun sikre en fortsat økonomisk fremgang ved at fremskaffe udvidede muligheder for uddannelse og dygtiggørelse og ved at udnytte alle den tekniske udviklings genveje til at øge produktiviteten. Vi befinder os her ved indgangen til 60'erne i en periode, hvor den økonomiske politik i en grad som aldrig før er præget af drøftelsen af uddannelsens problemer, af fremme af den tekniske og naturvidenskabelige forskning og af rationalisering af produktion og omsætning. Ser man tilbage på det lovgivningsarbejde — som slet ikke har været omtalt her i dag — der er udført i denne og forrige samling, og de store bevillingssager, der har været behandlet i de sidste 2 år, vil man også bemærke, at en stor del af folketingets tid har været optaget af disse problemer. Ungdommens uddannelsesfond er væsentligt forøget, loven om Danmarks teknisk-naturvidenskabelige forskningsråd er vedtaget, der er gennemført en lovgivning, som åbner nye uddannelsesmuligheder for de ufaglærtes store gruppe, der er givet store bevillinger til udbygning af de to universiteter og andre højere læreanstalter såvel som til gymnasier og andre skoler, og den store plan for en ny teknisk højskole er nu nået så langt frem, at man snart kan gå i gang ude på Lundtoftesletten.

Jeg ved godt, at mange ikke betragter dette som noget væsentligt, som noget poli-

tisk interessant. Jeg må hertil svare: det er ganske afgørende for udviklingen i sekstiårene, at vi sætter ind her. Jeg har hele tiden haft den opfattelse, at vi måske har sat noget for sent ind, men det behøver jo ikke at medføre, at vi nu skal holde os tilbage. Men i denne forbindelse er der grund til at gøre opmærksom på, at alt dette kunne ikke være gennemført uden orden i statens finanser.

Når jeg siger dette, kan det måske lyde, som om jeg nu så tilbage til min tid som finansminister, men det er ikke tanken. Nej, tanken er at fremdrage en bemærkning af det ærede medlem hr. Erik Eriksen, idet det ærede medlem sagde, at den principielle politik, som man ville følge fra venstres og de konservatives side, var at indskrænke statens magt over tingene, give borgerne større mulighed for at udfolde sig — eller hvilke vendinger der nu bruges. Det ærede medlem — og jeg forstår i øvrigt de to partier til højre — sætter et skarpt skel imellem borgere og stat.

De to partier betragter øjensynlig staten som en fjende. De har den opfattelse, at offentligt forbrug altid er skadeligt. De hævder, at når det samlede beløb, der går til skatteudskrivning, går i vejret, er det statens magt over borgerne, der øges. Dette sidste er slet ikke givet. Den stigning, der har været i udgifterne f. eks. til vort forsvare, den stigning, der har været i udgifterne til folkepensionen, har ikke betydet, at statens magt er øget. Den har betydet en større sikring af landet, og at de borgere, der har modtaget en bedre folkepension, har fået en friere stilling; og enhver betragtning i retning af, at det skulle være muligt igennem en betydelig nedsættelse af statens udgifter at løse disse væsentlige tekniske problemer og uddannelsesproblemer, hører jo ingen steder hjemme.

Man undrer sig en gang imellem — det har man også gjort i dag — over, at de tre partier, som er repræsenteret i regeringen, har kunnet samarbejde. Jeg tror, det skyldes, at vi mener, at borgere og stat kan samarbejde, at de i fællesskab kan gennemføre noget til fordel for borgerne. Derfor vil jeg vove at påstå, at det, der er lagt frem som principielle betragtninger særlig af det ærede medlem hr. Erik Eriksen, var lidt gammeldags — for at sige det lige ud —